

Arrest

nr. 228 256 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TROCH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjjiitische Arabier te zijn afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak. Vanaf 2006 zou u werkzaam zijn geweest bij de Irakese Federale Politie. Sedert 2008 werkte u bij een eenheid die onder meer betrokken was bij de bestrijding van terrorisme.

Reeds in 2010 zou u het gevoel hebben gehad te worden achtervolgd. Na de terugtrekking van het Amerikaanse leger uit Bagdad omstreeks 2011, ontving u dreigbrieven van 'Kataib Al-Touarat al-Husrin', een groepering die behoort tot Daesh. Uw verantwoordelijken die u inlichtten over de dreigementen, zouden geen actie hebben ondernomen. Uit vreesde gedood te worden door deze groepering. Daarom besloot u op 28 augustus 2011 Irak te verlaten. Op 5 september 2011 zou u clandestien de Turkse grens hebben overschreden en per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. Op 19 september 2011 liet u aan de Belgische autoriteiten verstaan nood te hebben aan internationale bescherming. Op 22 juni 2012 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 juli 2012 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 28 september 2012 bevestigde de RVV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 8 juni 2015 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich op dezelfde feiten. U voegde eraan toe intussen vernomen te hebben dat u sinds 2012 gerechtelijk wordt vervolgd door de Iraakse autoriteiten omwille van desertie. Verder haalde u nog aan gezocht te worden door leden van het Mehdi-leger die u ten tijde van uw politiecarrière mee had helpen arresteren, maar die intussen in vrijheid waren gesteld. Op 3 september 2015 nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van uw voorgehouden afkomst uit Bagdad, Centraal-Irak. Aan uw problemen voortkomend uit uw werkzaamheden voor de Iraakse Federale Politie, werd geen geloof gehecht. U ging tegen beslissing niet in beroep bij de RVV.

Op 16 augustus 2018 ontving het CGVS een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door adviseur, M. Alexandre, in opdracht van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, met het verzoek om de geldigheid van het aan u toegekende beschermingsstatuut te onderzoeken. Uit informatie van de luchtvaartpolitie te Zaventem waar u dd. 13 juli 2018 het voorwerp was van een grenscontrole komende van Istanbul, bleek u in het bezit te zijn van een Iraaks paspoort afgeleverd dd. 24 december 2017 alsook van een Italiaanse verblijfstitel afgeleverd op 12 maart 2014 met als motief 'asilo' geldig tot 11 maart 2019.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 november 2018 kreeg u de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen voor het behoud van uw status.

U legde tijdens dit persoonlijke onderhoud volgende documenten voor; uw originele Italiaanse verblijfstitel, uw origineel Iraaks paspoort, een kopie van uw Italiaanse vluchtelingenpaspoort en uw originele Italiaanse verblijfskaart.

B. Motivering

U kreeg op 3 september 2015 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u subsidiaire bescherming kreeg, heden uw beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit informatie afkomstig van de luchtvaartpolitie te Zaventem, bleek u in het bezit te zijn van een Italiaanse verblijfstitel afgeleverd op 12 maart 2014 met als motief 'asilo', geldig tot 11 maart 2019. U geconfronteerd met deze informatie, bevestigt u dat u in Italië het vluchtelingenstatuut heeft bekomen. U legt in dit verband uw originele Italiaanse identiteitskaart voor afgeleverd op 26 november 2016, uw originele Italiaanse verblijfstitel geldig van 12 maart 2014 tot en met 11 maart 2019 en een kopie van uw vluchtelingenpaspoort afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. U verklaarde nog dezelfde maand na het bekomen van uw verblijfstitel in Italië op aanraden van vrienden naar België te zijn gereisd (CGVS dd.20/11/2018, p. 6). Uit het administratieve dossier blijkt dat u tegenover de Belgische asielinstanties op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u reeds in Italië een beschermingsstatuut had bekomen. U bevestigt dit ook tegenover het CGVS (CGVS dd. 20/11/2018, p. 7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor u beschermingsstatuut, namelijk het feit dat u in 2014 in Italië reeds het statuut van vluchteling werd toegekend.

Deze vaststelling heeft betrekking op een constitutief element van een verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan terecht worden besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1 §2, 2° van de vreemdelingenwet aangezien u deze verkreeg op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Dient te worden vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn die het behoud van uw status zouden kunnen rechtvaardigen of er op zouden kunnen wijzen dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gevraagd naar de redenen waarom u leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de vluchtelingenstatus die u reeds in Italië bekwam, stelt u voorop dat u niet wist of u zoiets mocht vertellen (CGVS dd. 20/11/2018, p. 7). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verklaring is voor uw gedrag. Wanneer de redenen waarom u niet naar Italië zou kunnen terugkeren ter sprake komen, stelt u voorop dat u er geen werk kon vinden. U liet hierbij wel optekenen dat dit niet enkel voor mensen met een migratieachtergrond het geval was, maar voor alle Italianen (CGVS dd. 20/11/2018, p. 7). Ook zouden de mensen er iets minder rustig en vriendelijk zijn als in België. Desalniettemin keerde u na uw komst naar België op 8 juni 2015 nog twee keer terug naar Italië (CGVS dd. 20/11/2018, p. 7). Dit gedrag wijst er uiteraard allerm minst op dat u in Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Verder haalt u aan dat u niet weet of u nog steeds ingeschreven bent in Italië. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw verblijfstitel hoe dan ook geldig is tot 11 maart 2019. Evenmin haalt u elementen aan waarom deze verblijfstitel op termijn niet verlengd zou kunnen worden.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel verschilt van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvestingen integratie verbonden met uw status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Italië het vluchtelingenstatuut gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Italië gegarandeerd zijn. Uw levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken en zijn er geen redenen om u alsnog de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. Het CGVS wenst de Minister voor Volksgezondheid, Asiel en Migratie er op te wijzen dat u niet kan worden teruggeleid naar Irak, doch wel dat u de vluchtelingenstatus in Italië heeft verworven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als eerste middel, roept verzoeker de schending in van de artikelen 55/5/1, § 2, 2° en 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet in, alsook de schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker argumenteert dat artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet strikt geïnterpreteerd dient te worden en de verzwegen elementen van doorslaggevend belang moeten zijn geweest, hetgeen volgens hem *in casu* niet het geval is. Verzoeker stelt dat de feiten die aan de grondslag lagen van zijn verzoek om internationale bescherming, waarachtig zijn daar deze door de Italiaanse autoriteiten aanvaard werden en bijgevolg niet in vraag gesteld kunnen worden. Voorts meent verzoeker dat de Belgische asielinstanties op de hoogte konden zijn van zijn beschermingsstatus in Italië gezien bij elke asielaanvraag “een onderzoek gedaan wordt in de database naar andere asielaanvragen in de lidstaten”. Verzoeker heeft geen fraude gepleegd inzake de door hem weergegeven feiten die zijn verzoek tot bescherming verantwoordden. Het feit dat hij al een erkenning had als vluchteling in een land, kon bovendien reeds gekend zijn door het CGVS: immers wordt bij elke aanvraag (ongeacht de verklaring van de verzoeker) een onderzoek gedaan in de database naar andere asielaanvragen in de lidstaten. Verzoeker meent dat het niet voeren van een dergelijk onderzoek een tekortkoming is in hoofde van het CGVS en stelt dat hij er redelijkerwijze van uit kon gaan dat de asielinstanties over deze informatie zouden beschikken. Verzoeker stelt dat hij deze informatie niet ter kwader trouw heeft achtergehouden.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de concrete situatie van erkende vluchtelingen in Italië – het naleven van de verplichtingen die rusten op de autoriteiten, problemen inzake huisvesting en tewerkstelling – te onderzoeken, en zich er evenmin van heeft vergewist of verzoeker terug toegelaten zal worden tot het Italiaans grondgebied en zijn verblijfsrecht zal kunnen verlengen.

Verzoeker stelt dat zijn verder verblijf effectief in gevaar is ten gevolge van het feit dat hij nooit een daadwerkelijk domicilie-adres heeft gehad in Italië.

In wat zich aandient als een tweede middel, roept verzoeker de schending in van de artikelen 57/6 en 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, van artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van de schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud (op 20 november 2018) uitdrukkelijk gevraagd werd om conform artikel 93 van het voormelde KB zijn vluchtelingenstatus te bevestigen. De bestreden beslissing bevat hierover echter geen motivering zodat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van de toepassing van artikel 93 VB. Het wettelijk verblijf van verzoeker van meer dan 18 maanden staat immers vast en er is niet bewezen dat dit op een frauduleuze wijze werd bekomen. Zelfs als het CGVS rekening had gehouden met het reeds bekomen vluchtelingenstatuut, zou dit niet automatisch tot gevolg hebben dat aan verzoeker er geen subsidiaire bescherming zou kunnen toegekend geweest zijn.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

[...];

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

De subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker wordt door verweerder ingetrokken omdat *“u de subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor u beschermingsstatuut, namelijk het feit dat u in 2014 in Italië reeds het statuut van vluchteling werd toegekend.”*

2.2.3. De bestreden beslissing beoogt de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status.

In casu werd op 14 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS informatie overgemaakt, die door verweerder op 16 augustus 2018 werd ontvangen, waaruit blijkt dat verzoeker erkend werd als vluchteling in Italië. De Italiaanse verblijfstitel werd afgeleverd op 12 maart 2014 (zie map documenten); aldus dateert deze titel van voor het indienen op 8 juni 2015 van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België. Het was in het kader van dit laatste verzoek dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Verzoeker bleek ook in het bezit van een Iraaks paspoort dat werd afgeleverd in Bagdad op 24 december 2017, aldus afgeleverd na de toekenning van de subsidiaire bescherming (administratief dossier, map landeninformatie, brief DVZ).

2.2.4. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de ‘verklaring meervoudige asielaanvraag’ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de erkenning van een vluchtelingenstatus in Italië hierin niet zou hebben vermeld. De medewerkingsplicht die op de schouders van verzoeker rustte, strekte zich bijgevolg ook uit tot het waarheidsgetrouw weergeven van eerdere verzoeken om internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie. Het was bijgevolg in eerste instantie aan verzoeker om melding te maken van zijn verzoek om internationale bescherming, en latere erkenning als vluchteling, in Italië.

2.2.5. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de feiten die aan de grondslag lagen van zijn verzoek om internationale bescherming waarachtig zijn daar deze door de Italiaanse autoriteiten aanvaard werden en hij er erkend werd als vluchteling. Immers, dat verzoeker zowel in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België, als in Italië *“consequent dezelfde feiten”* zou hebben aangehaald, is een bewering die niet op objectieve wijze gestaaft wordt. Bovendien oordeelde de RvV in het arrest van 28 september 2012 (RvV nr. 88.482) dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk had gemaakt. Tevens werd in het kader van zijn tweede verzoek door verweerder geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen had aangebracht die een ander licht wierpen op de eerdere beoordeling van zijn voorgehouden relaas. Verzoeker ging niet in beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 3 september 2015.

Ten overvloede kan hieraan worden toegevoegd dat de waarachtigheid van de gebeurtenissen die verzoeker zouden verhinderen om terug te keren naar diens land van herkomst, en zoals beoordeeld door de bevoegde Italiaanse instanties, *in casu* niet relevant is daar inmiddels door verweerder kon worden vastgesteld dat verzoeker reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, en diens verzoek in België derhalve geen heronderzoek van het verzoek ten overstaan van het land van herkomst inhield maar het, integendeel, aan verzoeker toekomt om op concrete wijze aan te tonen dat de internationale bescherming die hem reeds in Italië verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Aan verzoeker werd in het kader van zijn tweede asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of hij sinds zijn vorige asielaanvraag België nog had verlaten, en verzoeker heeft hierop ontkennend geantwoord (administratief dossier, 'verklaring meervoudige aanvraag' van 12 juni 2015, rubriek 14). Het blijkt dat dit een manifest bedrieglijke weergave betrof van de feiten. Immers, in het kader van de heroverweging van de status verklaarde verzoeker dat hij in 2012, nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming was afgewezen in België, naar Italië was getrokken, alwaar hij opnieuw om internationale bescherming had verzocht (gehoor CGVS 20 november 2018, p. 4, 5). Het staat dan ook vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken doelbewust gegevens die belangrijk konden zijn bij de beoordeling van zijn verzoek, heeft achtergehouden en dit niet heeft rechtgezet tijdens het onderhoud op het CGVS op 27 augustus 2015.

Verzoekers bewering dat hij er van uit kon gaan dat men op de hoogte was van zijn beschermingsstatus in Italië, kan niet gevolgd worden. Hoewel de controle van het Eurodac-systeem destijds één resultaat opleverde (administratief dossier, 'hit Eurodac' van 8 juni 2015), met name vingerafdrukken genomen te Rome op 14 november 2012, kon uit dit resultaat op zich slechts afgeleid worden dat verzoeker er een verzoek om internationale bescherming had ingediend doch niet dat hij uiteindelijk erkend werd als vluchteling door de Italiaanse autoriteiten (zie in dit verband ook de niet-betwiste interpretatienota van Cedoca, EURODAC HIT "M", 12 oktober 2018, blz. 5 die verweerder voegt bij de replieknota). De Dienst Vreemdelingenzaken noch het CGVS zijn bovendien verplicht om bij elk Eurodac-resultaat de betreffende lidstaat te contacteren om meer informatie te bekomen. Zoals eerder reeds gesteld, ligt de verantwoordelijkheid in de eerste plaats bij verzoeker zelf om de relevante gegevens, waaronder gegevens betreffende eerdere verzoeken, aan te reiken.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de nota van 10 april het volgende repliceert:

"Verweerder wenst hierbij te benadrukken dat de achtergehouden gegevens, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wel degelijk van doorslaggevend belang zouden zijn geweest bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, bij artikel 15 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 werd artikel 57/6/3 ingevoerd. Het eerste lid van dit artikel luidde: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend." De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen: " [...] betreft het asielaanvragen van vreemdelingen waarvan vermoed kan worden dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat hen reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus werd toegekend. Een asielzoeker die de hoedanigheid van vluchteling heeft verkregen in een andere EU-lidstaat loopt immers niet het risico dat hij er vervolgd zal worden in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Nu het om lidstaten van de Europese Unie gaat die allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan er van uitgegaan worden dat de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen geschonden worden. De lidstaten van de Europese Unie nemen immers bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht." Nog volgens de parlementaire voorbereidingen is het vermoeden dat de asielzoeker reeds reële bescherming geniet en er bijgevolg geen nood is aan bescherming verleend door de Belgische asielinstanties, een weerlegbaar vermoeden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen. (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 24-25).

Het toenmalige artikel 57/6/3 Vw. werd opgeheven met de wetswijziging van 21 november 2017 ten gevolge de invoeging van paragraaf 3, eerste lid, 3° in artikel 57/6, dat voorziet in de mogelijkheid voor

de Commissarisgeneraal om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd gedaan op 8 juni 2015 en werd afgesloten met de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming op 3 september 2015. Bijgevolg was artikel 57/6/3 Vw. van kracht ten tijde van de behandeling van dit verzoek. Indien de asielinstanties kennis hadden gehad van verzoekers vluchtelingenstatus in Italië, had het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zich, gelet op het toenmalige artikel 57/6/3 Vw., in de eerste plaats toegespitst op de vraag of verzoeker elementen naar voor bracht waaruit bleek dat hij zich niet langer kon beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. Door het verzwijgen van de aan hem in Italië verleende vluchtelingenstatus, verhinderde verzoeker dan ook op intentionele wijze een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming.[...]”.

2.2.6. Verzoeker voert aan dat verweerder heeft nagelaten om de concrete situatie van erkende vluchtelingen in Italië te onderzoeken, en zich er evenmin van heeft vergewist of verzoeker terug toegelaten zal worden tot het Italiaans grondgebied en zijn verblijfsrecht zal kunnen verlengen. Verzoeker stelt dat hij genoodzaakt was zich te registreren bij een kerk en nooit een werkelijk domicilie-adres had in Italië.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen domicilie-adres had in Italië, blijkt dit een miskenning te zijn van de stukken die hij bijbracht. In de ‘map documenten’ bevindt zich immers de kopie van zijn Italiaanse identiteitskaart (‘carta d’identità’) die werd afgeleverd op 26 november 2014 en waarop verzoekers adres werd vermeld als ‘Roma’ en ‘via degli A. 14/A’. Verzoeker blijkt dus daadwerkelijk te zijn gedomicilieerd in Rome.

Tevens blijkt dat er in hoofde van de verzoeker een weerlegbaar vermoeden bestaat dat er geen nood aan internationale bescherming is omdat hij reeds van de vluchtelingenstatus geniet in een andere EU-lidstaat, net omdat men er vanuit gegaan kan worden dat de fundamentele rechten van de verzoeker er niet zullen geschonden worden (cf. *supra*).

In het administratief dossier zijn geen elementen aanwezig waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zich niet langer op de reeds toegekende bescherming als erkend vluchteling kan beroepen. Na onderzoek van de elementen in het administratief dossier kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat aan verzoeker werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die hem werd verleend ondertussen niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Verzoeker brengt tot op heden geen enkel concreet element bij dat er op zou kunnen wijzen dat de door de Italiaanse autoriteiten verleende status opgehouden, ingetrokken of herroepen is. Aangezien de geldigheid van verzoekers beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met de beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd.

In casu werd in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangereikt die aantonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Waar verzoeker argumenteert dat hij had aangegeven dat er in Italië ernstige problemen waren op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, komt verzoeker echter niet verder dan het summier samenvatten van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS. Verzoeker laat evenwel na om de beoordeling in de bestreden beslissing dat de aangehaalde problemen niet van dien aard waren dat er gesproken kon worden van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, in een ander licht te plaatsen. Daarenboven blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij, na zijn inkomst in België op 8 juni 2015, nog tweemaal terugkeerde naar Italië om zijn vriendinnen te bezoeken en dat hij in Rome voor een symbolisch bedrag behandeld werd voor een tumor bij de oksel (gehoor CGVS, 20 november 2018, p. 7).

De bestreden beslissing merkt tevens terecht op wat volgt:

“Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel verschilt van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvestingen integratie verbonden met uw status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet.

Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Italië het vluchtelingenstatuut gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.”

In acht genomen dat verzoeker na zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in België (minstens) tweemaal naar Italië reisde en dat hij daar goede medische zorgen genoot, is verzoekers algemene verwijzing naar kritiek op het beleid van Italië niet dienstig.

2.2.7. Gelet op het voorgaande is het eerste middel ongegrond.

2.2.8. Waar verzoeker stelt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud op 20 november 2018 uitdrukkelijk gevraagd werd om conform artikel 93 van het voormelde KB zijn vluchtelingenstatus te bevestigen, blijkt dat de volgende opmerking van de advocaat terug te vinden is in de notities van dit persoonlijk onderhoud: “[...]De vraag kan gesteld worden of onder art. 93 VW, het statuut van Italië hier kan bevestigd worden.[...]” (gehoor CGVS, p. 9). Een dergelijke formulering kan bezwaarlijk als een uitdrukkelijke aanvraag om bevestiging van de vluchtelingenstatus beschouwd worden. Hiertoe dient de geëigende procedure gevolgd te worden, zijnde een uitdrukkelijke aanvraag hiertoe waarbij de vereiste documenten ter staving van het voldoen aan de in artikel 93 van het KB vermelde voorwaarden, gevoegd worden.

De bestreden beslissing betreft bovendien de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en is het resultaat van het onderzoek naar de heroverweging van de beschermingsstatus dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd. De bestreden beslissing is hiertoe afdoende gemotiveerd en wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven. Er bestaat geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal oplegt om in een dergelijke beslissing tevens uitspraak te doen over een aanvraag tot bevestiging van de vluchtelingenstatus bekomen in een derde land, indien een dergelijke aanvraag al zou ingediend zijn. De indiening van een verzoek om internationale bescherming en de procedure tot de bevestiging van de vluchtelingenstatus zijn twee afzonderlijke procedures. Naar analogie kan gesteld worden dat dit ook geldt voor de procedure tot heroverweging van de beschermingsstatus en deze tot bevestiging van de vluchtelingenstatus.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat, waar verzoeker laat uitschijnen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsnog de vluchtelingenstatus kan bevestigen, artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet dit niet voorziet. Dit artikel voorziet deze bevoegdheid enkel voor de Minister van Buitenlandse Zaken of de internationale overheid waaraan de Minister zijn bevoegdheid heeft overgedragen enerzijds, en de commissaris-generaal anderzijds (respectievelijk artikel 49, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet).

2.2.9. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS